

Sen O’nu zikir etmedin; O sana zikrettirdi

Bir derviş kırk yıl: “**Allah... Allah...**” diye zikir etmiş. Bir gün içi daralmış ve demiş ki: “Ben seni çağırıyorum ama sen bana hiç cevap vermiyorsun.”

Gece rüyasında bir ses duymuş: “**Ey kulum... Senin ‘ALLAH’ deyişin var ya...**

Benim sana ‘Buyur’ deyişimdi.

Bu kıssanın özü şudur: Kul zanneder ki “Ben Allah’ı çağırıyorum ama karşılık gelmiyor.” Halbuki onun Allah’ı zikretmesi bile başlı başına Allah’ın ona yönelmesinin bir neticesidir. Çünkü kalbe zikri düşüren, dili “Allah” dedirten, gönülde arayış ateşini yakan yine Cenab-ı Hak’tır. Demek ki bazen cevap, dışarıdan gelen açık bir ses değil; içerde devam eden kulluk iştiağıdır.

Nefse Dönüş

Ey nefsim! Sen “Ben Rabbimi arıyorum” diye kendine pay çıkarma. Sen O’nu aramasaydın değil; O seni rahmetiyle çağırmasaydı sen O’nu arayamazdın. Dilindeki zikir, kalbindeki sızı, secdeye eğilen başın, günahından utanman, dua ederken gözünün dolması; bunların hiçbiri senin malın değildir. Bunlar, sana açılmış rahmet kapılarıdır.

Ey nefsim! Sen “Allah bana cevap vermiyor” deme. Belki de en büyük cevap, hâlâ “Allah” diyebilmandır. Çünkü nice insanlar var ki dilleri dünya ile dolu, kalpleri gafletle mühürlü, secdeden uzak, duadan habersiz yaşıyor. Sana zikir kapısı açılmışsa, bu küçümsenecek bir şey değil; bu, Allah’ın seni tamamen terk etmediğinin büyük bir işaretidir.

Ey nefsim! Bundan sonra zikrini kuru bir tekrar sanma. Her “Allah” deyişinde şunu bil: Rabbim bana kendini unutturmamış. Beni gafletin karanlığına tamamen bırakmamış. Dilime kendi ismini koymuş. Kalbime kendi kapısını göstermiş. İşte bu bile, başlı başına büyük bir cevaptır.

Ey nefsim! Sen bazen “Namaz kılıyorum ama kalbim huzur bulmuyor, dualarım karşılık görmüyor, içimde beklediğim feyiz açılmıyor” diye şikâyet ediyorsun. Hâlbuki şunu unutuyorsun: Seni namaza kaldıran irade bile Allah’ın sana bir çağrısıdır. Ezanı duyup kalkman, abdest almaya yönelmen, secdeye kapanman, “Allahü Ekber” diyebilmen; bunların hepsi “Kulumu huzuruma aldım” mânâsında büyük bir ikramdır.

Ey nefsim! Sen hizmet ederken de bazen “Çalışıyorum ama netice görünmüyor, anlatıyorum ama kimse anlamıyor, emek veriyorum ama kıymet bilinmiyor” diye daralıyorsun. Hâlbuki Allah yolunda hizmet etme arzusu bile başlı başına büyük bir cevaptır.

Seni iman hizmetine sevk eden, kalbine dert koyan, diline hakikati söyleten, eline yazı yazdıran, vaktini bu yola sarf ettiren Zât seni çoktan kapısına almıştır.

Ey nefsim! Hizmetin kabulünü alkışta, izlenmede, beğenide, kalabalıkta ve takdirde arama. Belki senin bir cümle bir kalpte yıllar sonra filizlenecek. Belki senin ihlâsla yaptığın küçük bir iş, görünürde az ama Allah katında büyük olacak. Belki de hizmetin en büyük neticesi, başkalarının değişmesi değil; senin nefsinin terbiye edilmesidir.

Ey nefsim!

- Namaz kılabiliyorsan, zaten çağrılmışsın.
- Hizmet edebiliyorsan, zaten vazifelendirilmişsin.
- Zikir edebiliyorsan diline kendi ismini koymuş. Secdeye alınman “Buyur kulum” hitabıdır.
- İman hizmetinde istihdam edilmen “Seni bu yolda kullanıyorum” ikramıdır.

Bundan sonra şikâyeti azalt, edebi çoğalt. “Rabbim bana cevap vermiyor” deme; belki de en büyük cevap, seni hâlâ huzurundan ve hizmetinden kovmamış olmasıdır.